

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Symmvla Caietani

Cajetan, Thomas

Antverpiae, 1575

Peccatum stupri quid dicatur, & quòd semper peccatum mortale.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41716

poena couentionalis, contra prohibitionem iuris canonici. in cap. gemma. de sponsal. & est peccatum veniale: si desit & contemptus præter hoc quod poena apposita nulla est: quia coniugia debent fieri liberè. Secundò, in dissolutione sponsalium. Et tunc peccatur peccato perfidiæ: quum scilicet absque sufficiente causa promissa fides non seruetur. Et est perfidia huiusmodi mortale peccatum, etiam si periuurium non interueniat: quia est iniuriosa proximo. Tertiò, peccatur in usu: ut si impudicis actibus vacent sponsus & sponsa. Sunt enim impudicitia mortalia peccata in ipsis in omnibus casibus in quibus apud coniugatos sunt mortalia: & tantò grauiora quantò adhuc neutrius corpus est alterius, sed promissum tantum. Oscula tamen & amplexus inter sponsos beneuolentiæ causa non sunt peccata: ut patet. Si verò delectationis causa fiunt affectu maritali inchoante absque impudicitia tamen, venialia sunt, quia sicut sponsa inchoatiuè est sponsi, ita delectatio venerea coniunctionis carnalis inter eos, inchoatiuè permittitur inter eosdem: constat autem oscula delectationis causa facta, non nisi inchoationem venereæ delectationis importare.

*Peccatum stupri quid dicatur, &
quòd semper peccatum
mortale.*

STuprum quo mulier virgo extra matrimonium defloratur, peccatum mortale est propriam constituens speciem. Notanter autem dixi mulier: quia licet virginitatis virtus communis sit utrique sexui, stuprum tamen proprium est mulieris, vir enim virgo extra matrimonium primò concumbens, non peccat peccato stupri: quia non additur specialis deformitas sicut in muliere.

K k

Exaltang

*Exaltans seipsum supra id quod est,
superbiae peccatum incurrit.*

Superbia, qua quis seipsum exaltat seu supra seipsum it, peccatum est, quia contra rectam rationem est, ut aliquis supra id quod est, seipsum habeat, tam in actu aestimandi quam eligendi. Inuenitur autem superbia dupliciter: vel consummata, vel imperfecta. Superbia consummata est, quum quis adeo seipsum magnificauit, ut ad hoc perueniat quod nolit seipsum subici diuinæ regulæ. Et hoc est peccatum mortale maximum, ut patet: quoniam nolle subici diuinæ regulæ cōtemptus diuinæ dispositionis est. Spargitur autem huiusmodi consummata superbia per quatuor ramos qui species eius vocantur: quarum tres per bona quæ quis habet, tripliciter diuersificantur: scilicet aut quum quis ita se extollit ac si non haberet bona à Deo, aut ac si ex suis meritis à Deo haberet, aut si singulariter despectis aliis haberet, & demum si per bonum quod non habet, ita extollitur ac si illud haberet. Consummata namque superbia in primo contemnit Deum benefactorem: in secundo, diuinam gratiam: in tertio, multiplicationem diuinæ largitatis in aliis: in quarto, diuinam miserationem, dum ex fastidio subiectionis ad diuinam dispositionem in hac ducis.

Superbia verò imperfecta, qua se homo magnificat in suo affectu, non tamen vsque adeo ut velit se non subditum Deo & omnibus quibus oportet de necessitate salutis se subici, in hac eadem imperfecte tamen ducit: quod melius ex effectibus discernitur quam ex propriis actibus. Nam qui ita irreligiosum & ingrattum se exhibet ac si non accepisset à Deo omnia quæ habet, superbum habet iuxta primam speciem affectuum, ex simili quippe effectum Apostolus inquit